

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν·

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὔλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τρὶς φοραὶς τὴν ἐβδομάς καὶ τυπώνεται σὲ 8-9 χιλιᾶδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἢ συνδρομὴ του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἂν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρώνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορᾶ.

Σήμερα

εἶναι ἡμέρα κατακαυμένη, σήμερα εἶναι ὁ θρήνος καὶ ὁ ὄδυρος τῶν καταστηματαρχῶν, ρίξετε στάχτη στὸ κεφάλι περιχυθῆτε καὶ ντυθῆτε στὰ μαῦρα μαστιχατζίδες καὶ ρωμιατζίδες, σήμερα τέλος μπαίνει σὲ ἐφαρμογὴ ὁ νόμος τοῦ Καλλιγὰ περί φορολογίας τῆς μπίρας καὶ τῶν ἄλλων ποτῶν.

Καὶ τί νόμος; Νόμος ποῦ θέλει διερμηνέας καὶ παραδιερμηνέας γιὰ νὰ κατορθώσωμε νὰ τὸν σκαμπάσωμε ἔντα λέει καὶ ἔντα δὲν λέει, νόμος φαῦλος, νόμος ἀχρεῖος, νόμος ποῦ μόνο θεοπάλαθε κεφάλι μπορούσε νὰ τὸν κατεβάσῃ καὶ μόνο σκαρτάδος μπορεῖ νὰ φαντασθῆ πῶς μπορεῖ νὰ ἐφαρμοστῆ.

Φαντασθῆτε, ὅτι ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι κάθε ἐργοστασιάρχῃ πρέπει νὰ κάθετε κάθε ὥρα καὶ στιγμὴ ὁ ἔμπορος γιὰ νὰ βεβαιώνη πόση μπίρα θὰ βγάνη, πόσο ρακί, πόσο ρῶμι, καὶ τί βάνει καὶ γιατί νὰ βάνῃ ἀπὸ κεῖνο τὸ εἶδος τόσο καὶ ἀπὸ τὸ τάδε τόσο, καὶ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ βγάνη οὔτε μιὰ ποτηριὰ, ἂν ὁ ἔμπορος δὲν τοῦς δώσῃ τὴν ἀδειαν. Καὶ ποῦ θὰ πρωτοθρεθῆ πρῶτα αὐτὸς ὁ ἔμπορος; θὰ γίνῃ χίλια παρτσάδια καὶ κομμάτια, ποῦ οἱ σκύλοι νὰ τραβήξουν τὰ κομμάτια τοῦ Καλλιγὰ.

Θὰ δώσουν, λέει καὶ σὲ κάθε καταστηματαρχῆ καὶ ἀπὸ ἓνα βιβλιαράκι μονογραμμμένο ἀπὸ τὸν ἔμπορον, εἰς τὸ ὅποιο θὰ γράφουν κάθε μέρα πόσο πράγμα ξοδεύουν, μ' ἄλλα λόγια τοὺς κάθισε χαμπὰς στὸ κεφάλι, καὶ οἱ ἔμποροι τὴν ἄρᾳ θὰ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ξέρουν τοῦ κάθε καταστηματαρχῆ τὴν ἔχει ἢ κάσα καὶ τί δὲν ἔχει.

Τώρα ξυπνήσατε, κωθόνια καὶ γκαρίζετε σὰ μαγιατικά, τώρα ἀνοίξατε τὰ στραβά σας, τώρα χτυπάτε τὰ κεφάλια σας, προτιήτερα χάσκατε, ὅταν ψηφιζότανε οἱ νόμοι ποῦ σας γδύνουν ἀπὸ τὴν περιουσίαν σας, δὲν ξέρατε νὰ σηκωθῆτε νὰ πᾶτε σὲ κείνη τὴν μασκαροβουλὴ καὶ νὰ πνίξετε ἐκείνους ποῦ μᾶς ἐπνίξαν στοὺς φόρους.

Τραβάτε τώρα τὰ μαλλιά σας σὰ σκυλοπνιγμένοι, ἀλλὰ τέτοιοι χαμᾶλης Λαὸς εἴσατε καὶ τέτοια θέλετε, εἶσατε ψοφᾶ-

μια, καὶ κάνεις σας δὲν τολμᾶ νὰ βγάνη μιὰ φωνὴ ποῦ νὰ φτάσῃ ὡς τὴ Κέρκυρα καὶ νὰ πῆ τοῦ βασιλῆα μὲ μιὰ μόνῃ λέξει... τί νὰ τοῦ πῆ; Ἐέρω γώ; νὰ μὴ τοῦ πῆ τίποτα. Ναι τώρα τὸ θυμήθηκα, νὰ τοῦ πῆ ὅ,τι εἶπε καὶ ὁ βουλιαχτῆς Δημητρακάκης:

Δὲν πληρώνομε.

Μασκαρία ἢ ὁδὸς

ἦν ποπο... ρέβοι, βήτα, σήμερα, μέρα νύχτα καὶ καὶ Κέ- κέσης... δεῦτε καὶ τὸν τελευταῖον καὶ ἔσχατον... ἀσπασμὸν, σπασμὸν. Εὐλογη... τότε, τότε, κύρ κύρ κύριε, αἱ, αἱ, διδᾶξ, ἀξ, ξὶ ὠμέγα ζῶ, διδαξέμε τὰ τὰ τὰ δίκ δικαί — ὠματα σου καὶ ὀφθαλμούς... .

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, κυρά μου νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ πεθαμένος... μπάς καὶ θαρρεῖτε πῶς εἶμαι μεθυσμένος... ὄχ... ὄχι χὶ χὶ, ὄπλακκια... νὰ, νὰ... τούμπλα.

Καὶ φράπ σωροκουβαλιάστηκε ὁ παπᾶ Καλούδης μέσ' τὴν μέσιν τοῦ δρόμου.

Αὐτὴ ἡ σκηνὴ συνέβηκε προχτὲς σένα λείψανο ποῦ ἀπροσκάλεστος πῆγε τὸ μεθυστόμουτρο ὁ παπᾶ Κακαλούδης.

Ὅριστε ἱερατεῖο, ὀρίστε χάλια καὶ καταντιαῖς, καὶ ὅμως κύριοι, ὁ κύρ Μητροπολίτης κάθετε καὶ τὸν καμαρώνει, ἀντὶ νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ψαλλιδιὰ καὶ νὰ τοῦ κόψῃ πέρα πέρα τὰ τραγίσια γένεια του. Ἄμ ἐσεῖς, κύρ ἐπίτροποι τί κάθεσται καὶ δὲν τὸν πετάτε ὄξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ τὸ μπεκρούλικα; Οὔξω χαμένα κουρούπια.

Δὲν μᾶς λὲς

κύρ Μαράτε, διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου, μὲ δέχεσαι νὰ κάνω τὸν ἄρρωστο στὰ ψέμματα καὶ νὰ ἔρθω μέσα νὰ στρώσω τὴν κάππα μου; Καὶ ξέρεις γιατί;

Γιατὶ ἔμαθα πῶς ἐδιώξες ὄλους τοὺς νοσοκόμους καὶ μά- ζεψες δεκαοχτῶ χρονῶ κοριτσάκια καὶ τὰ χειροτόνησες νοσο- κόμαις.

Πιστεύω, ότι και σὺ καὶ οἱ βοηθοὶ καὶ οἱ φαρμακοποιοὶ
ὅτι θὰ καλοπερνᾶτε, αἰ κοντὰ σὲ σᾶς ἄς καλοπεράσω κ' ἐγώ.

Δὲν ντρέπομαστε λίγο νὰ μεταβάλετε τὰ σπίτια τῆς φι-
λανθρωπίας εἰς σπίτια μπερμπάκριας; Θέλει νοσοκόμους;
Γιατὶ δὲν πέρνειτε γρηκίς, δηλαδὴ νοικοκυράδες; Δεκαοχτὼ δὲ
χρονῶν κορίτσα τοὺς ἀσθενεῖς θὰ κυττάζουν νὰ περιποιηθῶν
ἢ ὁ νοὺς των θάνε στὴν ἀργολαδία; Διῶρθωσε τὸ λάθος σου
αὐτὸ, κύρ Μικράτε, γιὰ νὰ βουλωθῶν τὰ κκκκὰ στόματα ποὺ
λὲν τὴν ἀλήθεια.

Πάει κι' αὐτός,

τὸν πήραμε κι' αὐτὸν στὸ λακιδό μαζ. Ἄμα ἡ φιλιναδὰ μας
Τουρκιὰ ἐμάθε ὅσα ἐγράψα γιὰ τὸν βουρραφρόφρονα Βούλγαρη,
μᾶς τὸν γράψαρε καὶ τὴν κάθισε στὸ φρέσκο.

Τώρα τί νὰ κάνωμε; Ἐπειδὴ εἶναι Ἕλληνας, πρῶτο, ἐ-
πειδὴ στὰ πετώματα καὶ ὄπλα ἔφερε καὶ χρήματα μὲ τὴ
χοῦφτα Ἰσίδουσε, καὶ ἐπειδὴ δὲν πρέπει ἡ φιλιναδὰ μας
Τουρκιὰ νὰ καθίξη ἀνεξετάστω; ὅτι ὦρα θέλει τοὺς Ἕλληνας
στὴ χάψη, διότι ἔτσι τὸ θέλει, διὰ ταῦτα, ἂν ἔχη φιλό-
τιμο ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτικῶν ὑπουργός, πρέπει νὰ βάνη ὅλη τὴ
δύναμὶ του νὰ τὸν ἀποφυλακώσῃ, χάριν ἐθνικῆς φιλοτιμίας.

Ξέρετε τί θὰ πῆ

ἐκθεσις λουλουδιῶν; Ἐκθεσις κουταμάρας, τέτοια δὲ κου-
ταμάρα ἔκανα κ' ἐγὼ ποὺ πῆγα νὰ τὴ δῶ. Αὐτοὶ οἱ χρυσο-
γάδαροι καὶ χρυσογχοδουρίνες, κἀθονται, καὶ ὅταν δὲν ἔχουν
νὰ κάνουν τίποτα, ἀνοίγουν δουλειαὶς γιὰ νὰ βρίσκωνται
τάχα σὲ δουλειᾶ.

Ἐκθεσις ἀνθέων σοὺ λέει ὁ ἄλλος καὶ μιὰ δραχμὴ ἢ εἰσο-
δος, νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τί; Τὴ γκουφκλίτσα τῆς μιᾶς, τὸ
ζουμπουλάκι τῆς ἄλλης καὶ τὰ κγινκαρούκι καὶ ἄλλου.
Καὶ δὲν πᾶμε στοὺ Φκσούλη νὰ δοῦμε ὅσα λουλούδια θέλομε
τάχαμα;

Βρὲ τῆς δραχμίας ποὺ ξοδέψατε δὲν τῆς δίνατε νὰ πνυ-
τρέψετε δύο τρία φτωχοκίριτσα νὰ σᾶς εὐλογοῦν ὅσο ζοῦν,

μόνο πᾶτε καὶ τῆς πετάτε στὰ λουλούδια ποὺ μαρένονται τὴν
ἄλλη ὦρα;

Ἡ ἄλλη πάλι κυρὰ διευθυνσις τοῦ ἵπποσιδερόδρομου βρῖκε
τὴ περίστασι νὰ σουφροποιήσῃ κάσμποσις δραχμίας ἀπὸ τοὺς
κουτορομνηοὺς καὶ ἐγράψε ἀπάνω στὰ ἀμάξα τῆς «ἐκθεσις
ἀνθέων» μὲ μεγάλα γράμματα, νὰ τὰ βλέπωμε μετὶ οἱ κοιτοί,
νὰ μᾶς κινουὺν τὴ περιέργια καὶ σὰ στραβοὶ νὰ μπῆνωμε μέσα
νὰ πᾶμε νὰ δοῦμε τὴν ἐκθεσι καὶ νὰ σαθευρώνουν τὸν παρὰ
μας ἐκείνοι.

Ὅσο γιὰ τὸν κουτο-Λάμπρο τὸν κοσμάτορα, δὲν ξέρω πῶς
τὸν λὲν, τῆς ἐκθεσις, ποὺ ἔκλεισε τὸ μάτι του σὲ κάτι κυρί-
αις καὶ μὲ ἔδειξε στὴν εἴσοδο, τοῦ στέλιω χαιρετίσματα καὶ
τοῦ λέω πῶς εἶναι ἕνας μεγάλος βλαξὲ μὲ περιεφραλαία.

Τὶ θὰ πῆ μηχανικός

τῆς πόλις ξέρετε; Αἰ νὰ σᾶς τὸν πῶ λοιπὸν ἐγὼ καὶ ἔχετε
χάρι, γι' αὐτὴ τὴ χάρι ποὺ σᾶς κάνω.

Μηχανικός τῆς πολιτείας θὰ πῆ.
Νὰ τρῶς, νὰ πίνης, νὰ κοιμάσαι καὶ στὸ ζῦπνο σου ἀκούμα-
νὰ τραβᾶς κολώκουρο γιὰ νὰ δίνης παρὰνόμους καὶ ἐκτὸς τοῦ
σγέδιου τῆς πόλις ἀδειαις γιὰ οἰκοδομαίς, νὰ κἀνης τὸ στραβὸ
εἰς ὅσα δὲν πρέπει καὶ νὰ βρίσκης τὰ στραβὰ ἴσα, καὶ τὰ ἴσα
στραβὰ, νὰ κἀνης τὸν κουρὸ ὅπου δὲν σοὺ συμπεριζέει, νὰ
τραβᾶς τὸ μιστὸ καὶ ὅτι κολλήσει, χωρὶς νὰ κἀνης τίποτα,
δηλαδὴ νὰ ἔχης θέσι ἀμεριμνομέριμνα.

Φώναζα, γκρίζα, βρὲ μηχανικὲ γκρέμισε τὰ ἐτοιμόροπρα
σπίτια γιὰ θὰ πέσουν νὰ πλακώσουν τὸν κόσμο. Ἐμπνισε λίγο
καὶ κρέμισε μερικὰ, τάχα μας πῶς ἔκανε ἐναρξὶ καὶ ἔπειτα
στόπ ρόπερ. Ἐπῆσε τὰ λάδι μας μέσ' τὴ μαγεργειὰ μας, καὶ
κόλλησε τὸ τσουκάκι γιὰτὶ δὲν εἶχε λάδι, θέλει δὲ καὶ ἡ
ρόδα λάδι γιὰ νὰ γυρίῃ ὁ τροχός.

Στὸ μεγάλο δρόμο ἔπῆσε τὸ μπαλκόνι καὶ σακάτῆσε δύο
χωροφυλάκας. Τί τοῦ μέλει τοῦ μηχανικοῦ καὶ ἂν σκοτό-
ωντο; Τόσο τὸ καλλίτερο, θὰ σωζώντανε καὶ ἡ Ἑλλάς,
ἀπὸ δύο σταυροτίδες. Χθὲς πάλι στὸ δρόμο τοῦ Αἰόλου κρε-

— Οὐκ, ἀλλὰ ὁ μάγειρος τοῦ νοσοκομείου διὰ ζυματί-
σματος.

— Καὶ τί σὲ πῆρε γιὰ κἀνὲν τραγίσο κεφάλι καὶ ἤθελε
νὰ σὲ μαδῆσῃ;

— Οὐκ, ἀλλὰ ἀστεϊσμοῦ χάριν σενέκα.

— Καὶ τώρα ποὺ πᾶς;

— Οἴκοθεν.

— Μὴν εἶσαι τρελός;

— Οὐκ, ἔχω πλήρεις τὰς φρένας μου.

— Ὄστε θὰ ἦσαι φρενήρης;

— Ἐγώγε.

— Ἄει στὸ διάλολο λοιπὸν τώρα, φεῦγε, μᾶς σήκωσε ὅλους
στὸ ποδάρι, μαγκούρη.

— Εὐχαριστῶ.

— Βρὲ ζεῖντε φεῦγα, κρεμνίσου.

— Ἀνχωρῶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τρόπος αὐτός νὰ βρίζετε ἐν
ξένον ἐνδημον ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἐδάφους, ἔνθεν τὰ πάντα
βασιλεύει ἡ ἐλευθερία, ἥσπερ τὸν ἀνεμὸν ἤλαθ καγὼ νὰ ζω-
ογονήτω.

— Βρὲ αἰ φύγε σοῦπα, θεοπάλαθε.

— Οὐπερ τοιοῦτόν τι ἔπαθον ἔργον.

— Τώρα γὼ σὲ βάζω εἰς ἔργον. Στρατιώτικι εἰς ἔργον,
βγάλτε τον ὅζω τὸν μασσαρὰ μὲ τῆς κλιτσικίς.

Μόλις εἶχε τελειώσει τὸν λόγο του ὁ λογίας καὶ ἕνας στρα-
τιώτης τοῦ πκσέρνει μιὰ κλοτσᾶ καὶ τὸν πετᾶ κάτω ἀπὸ τὰ
σκαλιὰ.

Ὁ Πιρπιρίγκος κατὰ τὴν συνήθειαν του τὸ βάζει στὰ πό-
δια, ἀλλὰ μόλις ἔκανε λίγα βήματα καὶ μπήγει τῆς φωναίς
σὰ γάδαρος πλακιδιώτικος.

μνίστηκαν τὰ κεραμίδια ἐνὸς σπιτιοῦ καὶ θὰ πλάκωναν ὅλη
τὴν Ἀθήνα, ἂν δὲν ἦτανε νύχτα.

Πλήρως, κερατόπιστο κουβέρνο, πλήρως, χαμᾶλη, Ἄαε
τοὺς χαρραμοφάγιδες, γιὰ νὰ σὲ σκοτώουν μὲ τὴν ἀμεριμνο-
μέριμνά τους. Καὶ συμβαδίζουν αὐτὰ μέσα στὴ μέση τῶν
κλεινῶν Ἀθηνῶν. Τύφλες!

Γιὰ ὅσα

μοὺ γράφε ὁ «Χωριάτης» ἐφημερίδα τοῦ Αἰγίου, τοῦ ἀπαντῶ,
ἡ περιφρόνησί μου πρὸς ἀπάντησίν του.

Ὅσο γιὰ τὴ δούλα τοῦ κύρ Μελλᾶ ποὺ μοὺ λέει πῶς θέλω
νὰ πάρω, μακίρι νὰ μπορούσα νὰ τὴν ἔπερνα, ἀλλὰ εἶμαι ὑ-
πογυμνακωμένος καὶ τὴ γυναῖκά μου δὲν τὴν ἀλλάζω μ' ὄλαις
τῆς γυναικίς τοῦ κόσμου καὶ οὔτε μὲ τὴ βασιλίτσα.

Ὅσο γιὰ τὰ καταστήματα ποὺ μοὺ λέει ὅτι πάω καὶ
κυλιῶμαι, καὶ τὸν διευθυντὴ ποὺ ὑβρίζω, εἶναι ἀλήθεια,
γιατὶ ἡ Μαγδαλιναίς ὄσαις ἀπὸ πληροφορίας ἔπειτα στὸ νο-
σοκομεῖο, οἱ μὲν Πειραιώταις μοῦκταναν διαδήλωσι στὸ σιδη-
ρόδρομο, ὁ δὲ διευθυντὴς μοὺ ἐξέφρασε τὰς εὐχαριστήσεσιν του
μέσα στὴν Ἀστυνομία. Σῶπα, κκοηθησάτα ἐπαρχιακὸ ζων-
ζόβολο, σῶπα φαῦλε μακραισιτῆ, σῶπα κτήνος καὶ διάβασε
τῆς μποπαίς σου ποὺ σοῦ γράψε ἐντιμὸς νοικοκύρης στὴ Πα-
λουκογενεσία. Ἀλλὰ μακραισιτῆς καὶ τίμιος γίνεται ποτέ;
Δὲν μπορεῖ νὰ ἦναι παρὰ ἡμποῦρος, ἡ ψεύτης, ἡ κκοη-
θης, ἡ φαῦλος, ἡ κλέφτης. Σήκητηρ τώρα.

Πρωτότυπη

ἑλληνικὴ κουταμάρα. Ἐνας δυσχερῆστημένος ταχυδρομικός
ὑπάλληλος ἤρθε μὲ τὴ ψυχὴ στὰ χεῖλια νὰ μὲ παρακαλέσῃ—
σὺν τι περὶ ὄνοῦς σᾶς; Νὰ πάψω τὸν διευθυντὴ τοῦ ταχυδρο-
μείου καὶ τὸν Νικολαΐδῃ τὸν ταμιά. Συλλογίστηκα τί νὰ
τοῦ ἀπαντήσω καὶ τοῦ ἀπάντησα ὕστερα ἀπὸ μεγάλη σκέψι.

— Ἐταί; Πήγαινε ἀμέσως νὰ τοὺς πῆς νὰ φύγουν ἀπὸ
τὸ ταχυδρομεῖο διότι τοὺς ἔπαφα.

Πῆγε τώρα ἡ δὲν πῆγε, δὲν ξέρω γιὰ νὰ μὴ σᾶς γελάσω,
ἴσως καὶ νᾶχασε τὸ δρόμο.

Τρέχουν οἱ στρατιῶται καὶ τὸν βρίσκουν τὸν φίλο μας Πιρ-
πιρίγκο κολλημένο μέσα σ' ἐκεῖνο τὸν λάκκο τοῦ ἀσθέτη
ποὺ εἶναι ἀπόξω ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο, ὅπου τρέχοντες εἶχε
πέσει.

Τὸν βγάζουν καὶ τὸν πλένουν στὴ βρύσει, καὶ ἔπειτα τὸν
ἔδωκαν νὰ κοιμηθῇ ἀπάνω σὲ μιὰ κουβέρτα, ὅπου οἱ στρατιῶ-
ταις τοῦ ἀνοιξαν κουβέντες γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

— Καὶ τώρα, τοῦ εἶπε ἕνας, πῶς θὰ πᾶς στὸ σπίτι τὸ
πρῶτὸ χωρὶς ρούχα;

— Οὐκ οἶδα καγὼ τοῦτο.

— Ἄμ τὸ λάκκο ποῦπεσεσ μέσα κι' αὐτὸν δὲν τὸν εἶδες;

— Ὁ δῆμαρχος τὰ κάνει ὅλα ποῦ] ἀφίνει τοὺς βόρθρους
ἀσκεπεῖς.

— Καὶ ἂν πᾶς σὺ νὰ βγάνης τὰ μάτια σου, ὁ δῆμαρχος
καὶ σ' αὐτὸ θὰ σοῦ φταίῃ;

— Οὐ πράττω τοιοῦτό περ ἔργον.

— Καὶ εἶσαι ἀπὸ τὰ χωριά;

— Σμυρνιόθεν ἤγου ἐκ Σμύρνης τῆς πρωτεύουσῆς πόλις
τῆς ἡἡἡ.

— Ἐταί αἰ; Τότε θὰ πῆ πῶς εἶσαι ἐκπολιτισμένος.
Εἶναι ὠραία πολιτεία ἡ Σμύρνη σὺν τὴν Ἀθήνα;

— Καὶ μάλα γε. Ἐχει λιμὴν κατὰκοσμον ἐκ παντὶς εἶδος
σκάφων, ἀτμοκινήτων καὶ ἀνεμοκινήτων.

— Ἐχει καὶ κοπιανικήτων;

— Καὶ μάλα γε.

— Βρὲ δικόλου γὲ μᾶς κοροϊδεύεις;

— Οὐκ ἔρα.

— Οὐκ ἔρα, μὰ θαρρῶ πῶς θὰ τῆς φᾶς. Καὶ δὲν μᾶς
λές εἶναι μεγάλη πολιτεία;

Μερικοί

ἀπὸ σᾶς τοὺς ταχυδρομικοὺς διανομῆς ζητᾶτε δεκαροῦλες
ὅταν πηγαίνετε στὰ σπίτια τὰ γράμματα καὶ τὰ μαγαζὰ,
προσέξτε καλὰ γιὰτὶ μούχουν σταλμένα τοὺς κριθμύς σᾶς.

Νύφτω τὰς χεῖρας, ἂν τὸ ξανακάνετε.

Μὲ συντομία

στῆς Ἀμαυροῦ τοῦ μοναστηρίου τὸν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ψηφί-
σουν τὸ ἡγουμενοσυμβούλιο, καὶ ἦτανε δύο κόμματα τοῦ Συ-
νοδινοῦ καὶ τοῦ Νομικοῦ, ἡ μερίδα τοῦ Νομικοῦ, ἐπειδὴ εἶχε
τὴν ὀλιγοψηφία ζετρόπωσε ἕνα γέρο παρὰλυτο κκολόγηρο, καὶ
ἀπάνω στῆς σκινδαίς τὸν πῆγαν νὰ ψηφοφουρίσῃ, μέσα δὲ
στὴν ἐκκλησία ὁ γέρος, μὲ συμπάθεια, τ' ἀμόλαρε.

Ὅριστε τώρα ἅγιε Μητροπολίτη, εἶναι κατὰστασις ἱερατείου
αὐτῆ; Ὡ κύριε ποὺ στέκεις ἀψηλὰ καὶ βλέπεις τὸ χαμηλὰ,
συχώρῃ μας ἂν ἕνας ἀνομος Νομικός ἐβεθέλωσε τὸν Ναῦν
τοῦ Κυρίου.

Καλλιγᾶ

Τώρα ποὺ παρὰτήθηκε καὶ πᾶς τάχα στὴν Εὐρώπη νὰ βρῆς
τὴ γειὰ σου, σχματίς οἱ γιατροὶ τῆς Ἀθήνας νὰ ἦναι ξυλο-
σχίσταις, ὁ ἑλληνικός Ἄαός σοῦ εὔχεται, νὰ μὴ βρῆς τὴν
γειὰ σου, ὅχι στὴν Εὐρώπη ἀλλ' οὔτε στὴν Ἀμερικὴ, ὅταν δὲ
πεθάνης θὰ σοῦ στήσῃ καὶ σένα ἀδριάντα καὶ μνημεῖο εἰς τὸ
ὅποιο θὰ γράψῃ ἀποκάτω. Ἀνάθεμα. Τί ἄλλη μεγαλείτερον
δόξα θέλεις; Λαιπὸν. Κακὸν σου καταβάδιον, καὶ ἦθε νὰ γυ-
ρίσης βῶδιον, γιὰ νὰ σὲ φορολογήσῃ καὶ σὲν ὁ Τρικουπῆς
δυναμῆι τοῦ βωδολογικοῦ του σύστημα νόμου.

Ἐλαβα ἕνα γαλλικὸ

γράμμα μὲ φραντζέλικα γράμματα ἀπὸ μιὰ κυρία ἢ κορίτσι,
(δὲν ξέρω) ποὺ μοὺ γράφει τὰ ἐξῆς, τὰ ὅποια σᾶς τὰ περιμε-
ταφράζω στὰ ρωμαίικα, ἵνα μὴ ὅπως μὴ νομίζετε, ὅτι χαρί-
ζομαι καὶ γιὰ ὅσα μοὺ γράρουν ἐναντίον μου. Τὰδε δὲ λέει
τὸ γράμμα κατὰ λέξι.

Monsieur Pali-anthropos

«Ἐλπίζω, ὅτι δὲν θὰ μὲ ψέξετε, διότι βρίσκομαι εἰς τὴν

— Καὶ μάλα γε. Εἶναι πλήρης ὁδῶν καὶ οἰκιῶν, αἰτινες
οἰκίαις διασχίζονται διὰ ἀντρέ ὡσπερ μακρονάρια ἀπὸ ἀκρου-
ῶν ἀκρου, κατακοσμοῦσι δὲ τὰ σκλόνια ταῦτα καναπέδια
καὶ κκερέλαις, εἶναι δὲ ἡ πόλις πεπληρωμένη κουνωπίων,
ὡνπερ σενέκα, τὰ ἅπαντα κκεσθᾶτια περικυκλοῦνται διὰ
κουνωπιέρων, ἄσπερ ἀδυνατοῦσι οἱ κῶνωπες μὲ ὄλον τὸν
βῶμόν των νὰ διαπεράσουν καὶ καταφάγωσι τὰς ἀνθρω-
πίνους σάρκας τῶν κκοιμημένων.

— Αὐτὸ ὡς βλέπω εἶναι πολὺ σπουδαῖον. Καὶ τί ἄλλο
ἔχετε;

— Ὅδοὺς καλεντερισμοστράτους διὰ χανδακίων στὴ μέση,
ἔνθα τὰ ὄμβρια τῶν ὑδάτων βροχεροῦ ἔντος τοῦ καιροῦ δι-
αρρέουν ἔνθεν κκεκῆθεν πηγάζοντα ἐκ τῶν κεραμιδιῶν καὶ
ρεόντων μὲχρι θαλάσσης, τοῦτου σενέκα καὶ παντοῦ ὡς καὶ
ἐντὸς μέσα αὐτῆς τῆς ἀκροθαλασσίας ὑπάρχουσι τσεσμέδες
ὑδωρ πηδηκτὸν ἀναπετάντες, ἐξοῦ περ οἱ κάτοικοι γεύονται.
Ἐχει μπεξεστένια, καμήλας, χάνια, καὶ χανούμισαις, γυ-
ναίκες δηλαδὴ, βρακοφορούσας ὕπερ βρακκίδες μετὰ σεντο-
νίαν τυληγμέναις καὶ τὰ πρόσωπα περιδιαφραγμένα διὰ τρυ-
πητῶν πανίων, ὡσπερ τούλια, βέλα γυναικεία.

— Μωρὲ τί μᾶς λές, ὡστε αὐτὴ ἡ Σμύρνη εἶναι μεγάλη
πολιτεία ἀλλὰ Παρίσι, καὶ πάλι τὸ Παρίσι δὲν ἔχει γυναι-
κες σὺν κι' αὐταῖς ποὺ λές. Γιὰ νὰ σὲ ρωτήσωμε, ὀμιλοῦν
στὴ Σμύρνη ὄλοι σὺν καὶ σένα ἔτσι βαθεῖα ἑλληνικῆ;

— Ἀπαξᾶπαντες γενικῶς.

— Σπουδαῖον κι' αὐτό.

Τέλος πάντων μ' αὐταῖς τῆς κουβέντες, ἀποκοιμήθηκα,
τὸ δὲ πρῶτὸ πῶς τὸν ἐντυσαν καὶ πῶς τὸν ἔστειλαν στὸ
σπίτι του, θὰ σᾶς πῶ αὔριο.

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΕΡΓΟΛΑΒΟΥ

ΙΣΤ'.

Ἄμα τὸν συνέλαβαν τὸν πῆγαν μέσα στὴ στρατῶνα τοῦ
ὑπουργεῖου τῶν οἰκονομικῶν.

Βλέπουν οἱ στρατιῶταις τὰ κκκὰ του χάλια κι' ἀρχίζουν
τὰ γέλοια.

— Τί γυρεύεις τέτοια ὦρα ὄζω, τὸ ρωτᾶ ὁ ἀρχιφύλακας;

— Ὑπάγω εἰς τὴν οἰκίαν μου συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν
ἐαυτό μου.

— Αὐτὸ τὸ βλέπω, καὶ ἀπὸ ποῦ βγῆκες;

— Ἐκ τοῦ νοσοκομείου.

— Ἦσουν ἀρρωστος μέσα καὶ τί ἀσθένεια εἶχε;

— Σπασμοκώτημα, ἔστω μὲ τὸ νὰ μὲ βᾶρετε ἕνας στήλος
τοῦ φαναρίου ἐκεῖ στὸ δρόμο ποὺ πῆγαίνα.

— Καὶ δὲν ἔβλεπεσ μπροστὰ σου;

— Ἐγὼ ἔβλεπα, ἀλλὰ ὁ στήλος μοῦ ἔκορτε τὸ δρόμο
καὶ ἦτανε καὶ στυστὸς καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ κάνει ὁ δῆμαρχος.

— Ὁ δῆμαρχος σοῦπε νὰ σπάσης τὰ μοῦτρα σου;

— Μάλιστα, ὁ δῆμαρχος τὰ κάνει, ὅλα ἔστωντας μὲ τὸ
ν' ἀφίγη καὶ τὰ πηγάδια ἀνοικτὰ, εἰς τρόπον ὡστε νὰ πέ-
φτω ἐγὼ μέσα.

— Καὶ τὸ κεράλι σου, γιατί εἶναι μαδμημένο; Ὁ δῆμαρ-
χος στὸ μάδησε κι' αὐτό;

πολλή λυπηρή ανάγκη, νὰ σοῦ πῶ, ὅτι ἡ ἐφημερίδα σου κα-
τάντησε μιὰ ἀηθεία καὶ ὅλος διόλου ἀνάξια ἀνθρώπου ἐξυ-
πνου ὅπως εἶσαι σὺ καὶ φαίνεσαι ὁμολογουμένως, διότι ὡς τὸ
κάτω κάτω τῆς οὐράς, τὴν ἐξυπνάδα σου κάνοντας δὲν τὴν
ἀρνεῖται, οὔτε αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ σου καὶ κατὰ πολὺ μεγαλιέ-
τερο λόγο ἐγὼ μιὰ ἀπὸ τῆς ταχτικαῖς ἀναγνώστραϊς σου.
(Φρατζέζικο κοπλιμάν, ἀφοῦ μὲ βρίζει, ἔπειτα μὲ χαϊδεύει).

Ἄλλὰ πραγματικῶς ἡ ὑποφυλλὶς δὲν ἀξίζει πλέον τίποτα.
(Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, γιὰτὶ ἀπὸ ἑπτὰ χιλιάδουλες ποῦ που-
λοῦσα, πουλῶ τὴν ἐνία καὶ μάρτυρας τὰ διπλογραφικὰ κα-
τάστιχα τοῦ χαρτοπώλη κ. Ἀντωνιάδου), διότι δὲν ἐφηλά-
ξατε ὅσα ὑποσχεθήκατε, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ λόγος ποῦ ἐγίνε
στὸ τραμβάϊ (μὲ ἄλλον) τῆς συνομιλίας ἦτανε τοσοῦτο ἐπιτυ-
χιμένος, ὅσο καὶ ἀξιέπαινος ἡ πράξις σας τοῦ διακωμωδῆσαι
ταύτην.

Ἐὰν πρὸς στιγμὴν ἠθέλαμεν παραδεχθῆ τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα
γράφετε σὰν ἀληθινὰ, θὰ πιστεύαμε κοντὰ σ' αὐτὰ, ὅτι ἡ
Ἀθήνα εἶναι φωλιὰ βαρβάρων καὶ ἀγρίων. (Εἶναι, κυρά μου,
καὶ θὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω).

Δὲν εἶναι παράξενο χαμαλιδές τινες νὰ εὐχαριστοῦνται νὰ
πειράζουν μὲ λόγια τὸ ἄθλιον αὐτὸ ὄν (ποιὸν ἐννοεῖ, δὲν κα-
ταλαβαίνω, ἴσως ἐμένα, ἴσως τὸν διευθυντὴ), ἀλλὰ καθὼς ἐγὼ
νομίζω, πρέπει νὰ πέρνετε ἴπ' ὄψι τῶν ματιῶν σας καὶ τοὺς
ντελικάτους ἀναγνώστρας σας (δηλαδὴ τοὺς χρυσογαδάρους).

Τελειόνοῦσα, ἐπειδὴ εἶσαι πολιορκιμένος μὲ γράμματα ἐπι-
στολῶν, χωρὶς τέλος, τὰς ὁποίας σοῦ στέλνουν, σας εὐχαριστῶ
καὶ δίνω τέλος στὴ παρούσα γράμμα μου παρακαλοῦντας τὰ
μοῦτρά σας, (τὴν εὐγένειάν σας) νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσι
τῆς ὑψηλῆς ὑπολήψεως τῆς ὑπόληψις καὶ τὸν θανμασμὸ μου.

E.....

Σ. Πα Ληαιθρώπον. Ἐστώντας μὲ τὸ νὰ ἦναι πολὺ σπου-
δαῖο τὸ γράμμα τῆς ἐπιστελῆς σου, κυρία μου, θὰ σοῦ ἀπαν-

τήσω μεθαύριο γιὰ νὰ δῆς, ὅτι μεῖς οἱ Ἕλληνες δὲν εἶμαστε
τόσο βλάκες, ὅσο μᾶς πέρνετε.

Εἰς τὸ Πρακτορεῖον

τῶν ἐφημερίδων, πωλεῖται σῶμα τοῦ Μὴ Χάρισαι χρυσο-
δεμένον.

Τὰ νεύματα τοῦ Τρικωίτη, τοῦ παραστῆνται στὸν Ἀττίλων.

Ἐχθεσις τῶν ἀνθέων ποῦ τελειώνει σήμερα.